

СУДДІВ

Розділ: **1** 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17
18 19 20 21

РОЗДІЛ: 1

По смерті Ісуса сини Ізраїля спитали в Господа: “Хто з нас має виступати першим проти ханаанян, щоб воювати з ними?”

² І сказав Господь: “Юда нехай виступає. Ось я віддаю край йому в руки.”

³ Юда й сказав своєму братові Симеонові: “Йди зо мною в мою частку, й будемо воювати з ханаанянами; а потім піду й я з тобою в твою частку.” І пішов Симеон разом з ним.

⁴ Виступив Юда, і віддав Господь ханаанян та перізіїв йому на поталу, і розбили вони з них під Безеком десять тисяч чоловік.

⁵ Біля Безеку зіткнулись вони з Адонівезеком, вдарили на нього й розбили ханаанян та перізіїв.

⁶ Адонівезек утік, та вони кинулися за ним, схопили його й повтинали йому на руках і на ногах великі пальці.

⁷ Сказав тоді Адонівезек: “Сімдесят царів з повідтинаними пальцями на руках і ногах збирали кришки під столом у мене. Як я вчинив, так Господь відплатив мені!” І привели вони його в Єрусалим, де він і вмер.

⁸ І вдарили сини Юди на Єрусалим, опанували його, винищили лезом меча, а місто спалили.

⁹ Потім сини Юди спустились, щоб воювати з ханаанянами, що жили в горах, на півдні, та по узгір'ях.

¹⁰ Далі виступив Юда проти ханаанян, що жили в Хевроні, - Хеврон же звався раніше Кіріят-Арба, - і розбили Шешая, Ахімана й Талмая.

¹¹ А звідтіля пішов на мешканців Девіру, що звався колись Кіріят-Сефер.

¹² І обіцяв тоді Калев: “Хто нападе на Кіріят-Сефер і візьме його, за того віддам дочку мою Ахсу.”

¹³ І взяв його Отнієл, син Кеназа, меншого Калєвого брата, і віддав він за нього дочку свою Ахсу.

¹⁴ А коли вона прибула, він підмовив її просити в батька поле; і як зіскочила з осла, Калєв спитав її; “Що тобі?”

¹⁵ А та до нього: “Дай мені, - каже, - благословення: дав бо єси мені суху землю, дай мені і джерела вод! І дав він їй горішні й долішні джерела.

¹⁶ Сини кенія Ховава, Мойсеєвого тестя, з Пальмового міста, повиходили разом із синами Юди в пустиню Юди, що на південь від Араду; пішли вони й оселились з

амалекитянами.

17 Згодом двигнувся Юда з братом Симеоном, і розбили вони ханаанян, що жили в Цефаті, і цілком знищили його, тим і прозвано те місто Хорма.

18 Далі завоював Юда Газу з її околицею, Аскалон з околицею й Екрон з околицею.

19 Господь був з Юдою, так що він посів гори. Подолян же не здолав прогнати, бо в них були залізні колісниці.

20 І дали вони Калевові Хеврон, як заповідав Мойсей, і повиганяв він звідтіля трьох синів Анака.

21 Євусіїв же, мешканців Єрусалиму, не повиганяли сини Веніямина, так що живуть євусії в Єрусалимі з синами Веніямина по цей день.

22 Дім Йосифа виступив і собі проти Бетела, і Господь був з ними;

23 бо як вони розглядали Бетел, що звався перше Луз,

24 побачили розглядачі чоловіка, що виходив з міста, і сказали йому "Покажи нам, де можна вломитись у місто, й ми тебе помилуємо."

25 І він показав їм вхід до міста, й вони побили його вістрям меча, чоловіка ж того й усю родину відпустили.

26 Пішов той чоловік у хеттितську землю, збудував місто й назвав його Луз. Так зветься воно й по цей день.

27 Манассія не прогнав мешканців Бетшеану з його присілками, ані мешканців Танаху з його присілками, ані мешканців Дору з його присілками, ані мешканців Ївлеаму з його присілками, ані мешканців Мегіддо з його присілками. І zostались ханааняни вперто жити в цій країні.

28 Як же Ізраїль вбився в потугу, зробив він їх рабами, повиганяти ж їх - не повиганяв він.

29 Та й Ефраїм теж не повиганяв ханаанян, що жили в Гезері, так і zostались ханааняни жити в Гезері.

30 Завулон не повиганяв мешканців Кітрону і Нагалолу. Так і жили ханааняни поміж ними, але були їхніми рабами.

31 Ашер не повиганяв мешканців Акко й мешканців Сидону, Хелеву, Ахзіву, Хелви, Афеку і Рехову,

32 і жили ашерії серед ханаанян, мешканців краю, бо вони їх не повиганяли.

33 Нафталі не повиганяв мешканців Бетшемешу і Бет-Анату, і жив серед ханаанян, що перебували в цій країні, але мешканці Бетшемешу і Бет-Анату стали їхніми рабами.

34 Аморії ж відкинули даніїв у гори й не давали їм спускатись у долину.

35 І жили аморії й далі в Гархересі, в Аялоні й у Шаалвімі. Як же почав дім Йосифа брати над ними гору, вони стали їхніми кріпаками.

36 Границя ж аморіїв ішла від узвозу Акраббім і від Селі далі вгору.

РОЗДІЛ: 2

3ійшов ангел Господній з Гілгалу в Бохім і сказав: "Вивів я вас із Єгипту й привів у землю, про яку запряг був вашим батькам і обітував: я сказав був: Не зламаю мого союзу з вами повіки.

2 Ви бо не сміли укладати союзу з мешканцями цього краю, але повинні були руйнувати їхні жертовники. Та, проте, ви голосу мого не послухалися. Що ви

вчинили?

³ Тож і кажу: не проганятиму я їх перед вами, і вони будуть для вас ворогами, а їхні боги для вас сільцем.”

⁴ Як же промовив ангел Господній ці слова до синів Ізраїля, заходився народ плакати у голос.

⁵ Тому й названо те місто - Бохім. Й жертвували вони там Господеві.

⁶ Як же відпустив Ісус народ, пішли сини Ізраїля кожний до свого спадкоємства, щоб посісти свою землю,

⁷ і служив народ Господеві увесь час за Ісуса, і весь час за старших, які попереживали віком Ісуса й які бачили всі великі дії Господні, які він учинив Ізраїлеві.

⁸ І вмер Ісус Навин, слуга Господній, на сто десятих році віку.

⁹ І поховали його в межах його наділу в Тімнат-Хересі, на Ефраїм-горі, на півночі від Гааш-гори.

¹⁰ Та й увесь той рід відійшов також до батьків своїх, а після них прийшов рід інший, що не знав Господа та діл його, що він вчинив для Ізраїля.

¹¹ Тож і почали сини Ізраїля чинити, що Господеві було не до вподоби, й служити Ваалові.

¹² Покинули вони Господа, Бога батьків їхніх, що вивів їх з Єгипту, й стали ходити за іншими богами, богами народів, що жили навкруги них, і стали поклонятися їм та тим гнівити Господа.

¹³ Покинули вони Господа й почали служити Ваалові та Астарті.

¹⁴ Тому й запалав гнів Господній на Ізраїля, і віддав він їх у руки грабіжникам, що грабували їх, і віддав їх у руки ворогам їхнім навкруги, так що вони не змогли більше устояти перед своїми ворогами.

¹⁵ Куди вони не виступали, рука Господня була проти них, їм на нещастя, як Господь був сказав і як Господь був присягавсь їм. І стало їм вельми скрутно.

¹⁶ І настановив тоді Господь суддів, що рятували їх з рук їхніх грабіжників.

¹⁷ Тільки ж бо вони й суддів своїх не слухали, а блудували за чужими богами й поклонялися їм. Притьмом звернули з дороги, що нею ходили батьки їхні, слухаючи заповідей Господніх, - не так вони чинили.

¹⁸ Коли Господь настановляв їм суддів, то Господь був із суддею і рятував їх з рук ворогів їхніх, покіл жив на світі суддя, бо милосердився Господь над їхніми стогонами, що завдавали їм напасники та гнобителі їхні.

¹⁹ Як же вмирав суддя, то вони знову витворяли ще гірше, ніж батьки їхні, ходивши слідами за іншими богами, щоб їм служити та й їм поклонятися. Нічого не позбулися з їхніх поганих вчинків, ані з їхньої упертої поведінки.

²⁰ Тому й запалав гнів Господній на Ізраїля, й він мовив: “Що цей люд нарушив мій союз, який я постановив був з їхніми батьками, і голосу мого не послухався,

²¹ то й я не проганятиму більше ні одного з тих народів, що залишив (на місці) Ісус, коли вмирав, -

²² щоб випробувати ними Ізраїля, чи буде він пильнувати путь Господню та ходити нею, як пильнували їх батьки, чи ні.”

²³ Ось чому Господь залишив ті народи, не знищив їх відразу й не віддав їх Ісусові у руки.

РОЗДІЛ: 3

- О**сь ті народи, що Господь залишив, щоб випробувати ними Ізраїля, тобто всіх тих, що не знали ніяких воєн за Ханаан,
- 2** та щоб навчались воювати покоління синів Ізраїля, які перше війни не знали:
- 3** п'ять князів філістимлянських, усі ханааняни, сидонії і хіввії, що жили на Ливан-горі, від Ваал-Хермон-гори до входу в Хамат.
- 4** Зостались вони на те, щоб випробовувати ними Ізраїля, щоб довідатись, чи слухатимуться заповідей Господніх, які заповідав був батькам їхнім через Мойсея.
- 5** Тому й жили сини Ізраїля серед ханаанян, хеттитів, аморіїв, перізіїв, хіввіїв та євусіїв.
- 6** Брали за себе їхніх дочок і віддавали своїх дочок за їхніх синів, і їхнім богам служили.
- 7** Сини Ізраїля вчинили, що Господеві було не до вподоби, й забули Господа, Бога свого, й служили Ваалові та Астарті.
- 8** От і запалав гнів Господній на Ізраїля, й він віддав їх у руки Кушан-Рішатаїмові, цареві Арам-Нагараїму, і сини Ізраїля служили Кушан-Рішатаїмові вісім років.
- 9** Коли ж сини Ізраїля закликали до Господа, Господь дав їм спасителя, Отнієла, сина Кеназа, сина меншого брата Калєєвого, і він врятував їх.
- 10** Зійшов на нього дух Господній, і він правив Ізраїлем; він вийшов у похід, і віддав Господь йому в руки Кушан-Рішатаїма, царя араамського, і він запанував над Кушан-Рішатаїмом.
- 11** І край зазнав сорок років спокою. І вмер Отнієл, син Кеназа.
- 12** Після того ж сини Ізраїля знову вчинили те, що було не до вподоби Господеві. Тоді Господь дав перевагу Еглонові, цареві моавському, над Ізраїлем, бо вони витворяли зло перед Господом.
- 13** Зібрав Еглон до себе аммоніїв та амалекитян, вирушив у похід і побив Ізраїля, та й зайняв Пальмове місто.
- 14** І служили ізраїльтяни Еглонові, моавському цареві, вісімдесят років.
- 15** Закликали тоді сини Ізраїля до Господа, й Господь дав їм спасителя, Егуда, сина Гери, вєніаминянина, лівака. Через нього то послали сини Ізраїля данину Еглонові, моавському цареві.
- 16** Зробив собі Егуд меч з двома лезами, лікоть завдовжки, і підперезав його собі під одежею, на правому боці.
- 17** От і приніс він Еглонові, моавському цареві, данину. Еглон був же вельми гладкий.
- 18** Віддавши данину, він відслав людей, що її принесли,
- 19** а сам повернувся назад від каменоломів, що біля Гілгалу, та й каже: "Є в мене до тебе, царю, таємне слово." Той повелів: "Цитуйте!" І вийшли всі від нього, що стояли коло нього.
- 20** І як наблизився Егуд до нього, він сидів у прохолодній горниці, що була для нього одного. Егуд і каже: "Маю Боже слово до тебе." Той підвівся із свого крісла.
- 21** Тоді Егуд, простягнувши ліву руку, захопив меч по правім боці в себе, та й всадив йому в живіт
- 22** так, що за лезом увійшло й держало, і жир зімкнувся вколо леза, тож він не витяг меча з його живота.
- 23** Вийшов тоді Егуд у сени, зачинив двері горниці й засунув засувом за собою.
- 24** Як же він вийшов, прийшли царські слуги й дивляться - аж ось двері горниці засунено, та й кажуть: "Певне він залагоджує свою потребу в кутку прохолодної

кімнати.”

25 Ждали вони, ждали, аж ніяково їм стало. А він усе не відчиняв дверей горниці. Тоді взяли ключа, відомкнули, - аж пан їхній лежить мертвий.

26 Поки ж вони збентежені метушились, Егуд утік, і пройшовши повз каменоломи, врятувався в Сеїрі.

27 Прибувши ж сюди, засурмив на Ефраїм-горах, і спустились сини Ізраїля з ним із гір, а він поперед них.

28 І промовив він до них: “Ходіть за мною, бо Господь дав ваших ворогів моавитян вам у руки!” І пішли вони за ним та й зайняли у Моава йорданські броди й не пускали нікого перейти.

29 Побили вони коло десять тисяч моавитян, що були всі сильні, всі здорові люди; ніхто з них не втік.

30 Мусіли тоді моавитяни скоритись під руку Ізраїля, і був мир у краю вісімдесят років.

31 Після нього настав був Шамгар, син Аната: цей побив рожном шістсот філістимлян. Він також спас Ізраїля.

РОЗДІЛ: 4

Але сини Ізраїля вчинили знову те, що було не довподоби Господеві, коли Егуд помер.

2 Господь віддав їх у руки Явінові, ханаанському цареві, що царював у Хацорі. Начальником же його війська був Сісера, що жив у Харошет-Гоїмі.

3 Заквилили тоді ізраїльтяни до Господа, бо в Явіна було 900 залізних Колісниць, і він сильно гнітив синів Ізраїля вже дванадцять років.

4 А під той час Девора, пророчиця, жінка Лаппідота, була в Ізраїлі суддею.

5 Сиділа вона собі звичайно під Девора-пальною, між Рамою й Бетелом, у Ефраїм-горах, і сини Ізраїля приходили судитись до неї.

6 Послала вона до Варака, сина Авіноама, з Кадету в Нафталі, й промовила до нього: “Господь, Бог Ізраїля, велить ось що: лаштуйсь у дорогу, виступай на Тавор-гору, взявши з собою десять тисяч чоловік із нафталіїв та завулонян.

7 Я ж заманю до тебе, до Кішон-поток, Сісеру, начальника війська Явіна, разом з його колісницями й з його військом, і віддам його тобі в руки.”

8 А Варак відказав їй: “Коли підеш зо мною, то я піду, коли ж не підеш зо мною - не піду.”

9 Вона ж до нього: “Піти з тобою я піду, тільки ж слава у поході, в який ти вибираєшся, не припаде тобі, бо Господь жінці видасть Сісеру в руки.” І зібралася Девора й пішла з Вараком до Кадешу.

10 Скликав тоді Варак Завулону і Нафталі в Кадеш: десять тисяч чоловік пішло за ним слідом, і Девора пішла з ними.

11 Хевер же, кеній, відділився був від кеніїв, потомків Ховава, тестя Мойсея, і розіп'яв свій намет біля Бецааннім-дуба, що під Кадешем.

12 Як же Сісері оповіли, що Варак, син Авіноама, пішов на Тавор-гору,

13 зібрав Сісера всі свої колісниці - дев'ястот залізних колісниць - і ввесь військовий люд, що мав при собі, від Харошет-Гоїму до Кішон-поток.

14 І мовила Девора до Варака: “Готуйсь, бо це той день. Коли Господь дасть тобі

Сісеру в руки! Хіба Господь не йде поперед тебе?" От і спустивсь Варак з Тавор-гори, і десять тисяч чоловік з ним

15 Господь навів страх на Сісеру й на всі його колісниці, й на увесь його табір, перед Вараком, так що Сісера зіскочив з колісниці й утік пішки.

16 Варак же кинувсь навздогінці за колісницями й за військом аж до Харошет-Гоїму, і все військо Сісери полягло від леза меча, ані одного не зосталось.

17 Сісера ж прибіг пішки до намету Яели, жінки Хевера, кенія, бо між Явіном, царем хацорським, і домом Хевера, кенія, панував мир.

18 Вийшла ото Яела назустріч Сісері та й каже йому: "Заверни, мій пане, заверни до мене, не бійся!" І зайшов він до неї в намет, і вона прикрила його килимом.

19 І каже він до неї: "Дай мені, будь-ласка, трохи води напиться, бо пече мене спрага!" Вона й відчинила бурдюк з молоком, дала йому напиться і прикрила його.

20 Він же каже до неї: "Стань при вході в намет, і коли прийде хтось і питатиме тебе й казатиме: Чи нема кого тут? - то скажи: Ні!"

21 Тоді Яела, жінка Хевера, вхопила наметового кілка, взяла у руки молот, підступила стиха до нього та й загнала кілка йому в скроню так, що кілок пройшов у землю, бо Сісера заснув був глибоко від втоми. Так помер він.

22 Аж ось з'явився й Варак, що гнався за Сісерою; вийшла Яела йому назустріч та й каже до нього: "Ходи, я покажу тобі того, кого шукаєш." Ввійшов він до неї, аж ось Сісера. простягнутий на землі, лежить мертвий, з кілком у скроні.

23 Так Господь принизив Явіна, ханаанського царя, перед синами Ізраїля,

24 і рука синів Ізраїля тяжіла все важче над Явіном, царем ханаанським, аж покіль вони не знищили Явіна, царя ханаанського.

РОЗДІЛ: 5

1 заспівала того дня Девора з Вараком, сином Авіноама, примовляючи:

2 "Коли в Ізраїлі волосся запускають, коли народ іде у битву доброхітно, благословіте Господа!

3 Ось слухайте, царі, і ви, князі, вважайте! Я заспіваю Господеві, я воздам хвалу Господеві, Богові Ізраїля.

4 Ой Господи, коли ти рушив був із Сеїру, коли виступив єси з полів едомських, земля здригнулась, небо краплями бризнуло, й хмари ринули водою.

5 Гори стряслись перед обличчям Господнім, отой Синай перед лицем Господа, Бога Ізраїля.

6 За днів Шамгара, сина Аната, за днів Яели дороги опустіли, і подорожні мусіли ходити обхідними стежками.

7 Князі в Ізраїлі перевелися, їх не стало, покіль не встала ти, Деворо, в Ізраїлі не встала матір'ю.

8 Нових богів собі вибирали, і ось війна у брамі. Ледве щита чи списа видно було в Ізраїлі на сорок тисяч!

9 Серце моє до дуків Ізраїля, до доброхітних у народі, - благословіте Господа!

10 Ой ви, що їздите звичайно на ослицях білих, ви, що сідаєте на килимах і ви, що мандруєте шляхами, співайте!

11 Голосніш від лучників, що при водопійлах стада зганяють; там прославлятимуть Господні благодійства, благі діла його оруді в Ізраїлі; тоді Господній люд зійшов до

брами.

12 Прокинсь, прокинсь, Деворо! Прокинсь, прокинсь, заспівай пісню! Встань Вараче, і веди твоїх бранців, сину Авіноама!

13 Тоді й останні стали немов вельможі, народ Господній став витязем!

14 З Ефраїму спустились у долину, за тобою ж слідкував Веніямин зо своїм народом. З Махіру прийшли полководці, та й від Завулону ті, що держать берла.

15 Князі, що в Іссахарі, з Деворою; і Іссахар такий, як і Варак, у долину кидались вони слідом за ним. Та в загонах Рувима вагалися люди вельми.

16 Чому ти серед кошар розлігся? Щоб слухати серед отар сопілку? Поміж загонами Рувима довго серце вагалось.

17 Гілеад розсівся за Йорданом; а Дан - чого ж він при кораблях перебуває? Ашер сидить при лукомор'ї, при затоках своїх зостався.

18 Завулон же, люд, що на смерть життям своїм важив, і Нафталі на плоскогір'ях країни.

19 Прийшли царі та й заходилися воюватись; зчинили битву царі ханаанські під Танаахом, при Мегіддо-водах, здобичі-срібла не здобули.

20 З неба зчинили битву зорі, з путей своїх ударили проти Сісери.

21 Потік Кішон ухопив їх, потік старовинний, потік Кішон! Благослови, душе моя, силу Господню!

22 Тоді задудніли кінські копита, як гонили-мчали їхні потужні.

23 Кленить Мероз, сказав ангел Господній, кленить його мешканців гірко, бо не прийшли на поміч Господеві, на поміч Господеві витязями.

24 Благословенна Яела серед жінок, дружина Хевера, кенія, благословенна серед жінок, що в шатрах.

25 Води прохав, вона ж молока подала, у пишній чаші піднесла сметани.

26 Рукою ж по кілок сягнула, правицею за молотком трударів, та й ударила Сісеру і голову йому пробила, наскрізь пробила, скроню йому прошила.

27 До ніг її він похилився, упав, простягнувся; до ніг її похилився, повалився, -де поточився, там і впав, бездушний.

28 Через вікно, вихилившись, виглядає, мати Сісери дивиться крізь ґрати: Чому загаялась його колісниця, не приходить? Чому забарилися його повози?

29 Найрозумніша з її князівен їй і відповідає, сама до себе стиха промовляє:

30 Певно знайшли, певно паюють здобич: по дівчині, по дві на кожного вояка. Барвисті тканини для Сісери, барвисті гаптовані тканини. По дві гаптованих тканин на шию кожному здобиччю.

31 Так хай загинуть, Господи, всі твої вороги! А ті, що тебе люблять, хай будуть немов сонце, що сходить у повній силі." - І край мав спокій сорок років.

РОЗДІЛ: 6

Але сини Ізраїля вчинили, що Господеві було не до вподоби, й Господь віддав їх мідіянам у руки на сім років.

2 І рука мідіян затяжіла над Ізраїлем так гнітюче, що сини Ізраїля мусіли наробити собі гірських сховків, вертепів та кріпостей.

3 І що ізраїльтяни було понасівають, здіймуться мідіяни, амалекитяни й сини сходу походом проти них;

- ⁴ заляжуть табором та й нівечать увесь урожай краю аж до Гази і не зоставляють нічого на прожиток Ізраїлеві, ані овечки, ані вола, ані осла.
- ⁵ Бо наступали вони з худобою, і наметів у них було безліч, як сарани, та й їх самих і верблюдів було безчисла, і насувались вони на землю, щоб спустошити її.
- ⁶ Ізраїль ослаб вельми через мідіян, і заголосили сини Ізраїля до Господа.
- ⁷ І як заквилили сини Ізраїля до Господа на мідіян,
- ⁸ то послав Господь пророка до синів Ізраїля, що промовив до них: “Так каже Господь, Бог Ізраїля: Я вивів вас з Єгипту, визволив вас із дому рабства.
- ⁹ Я вирятував вас із рук єгиптян і з рук усіх ваших гнобителів, і, попроганявши їх перед вами, дав вам їхню землю;
- ¹⁰ і сказав до вас: я Господь, Бог ваш; не почитайте богів аморійських, що в їхній землі живете. Та ви не послухалися голосу мого.”
- ¹¹ І прийшов ангел Господній та й сів в Офрі під дубом, що належав Йоашеві Авієзерієві, саме тоді, як син його Гедеон товк пшеницю у ступі, щоб сховати її від мідіян.
- ¹² Ангел Господній з'явивсь йому та й каже до нього: “Господь з тобою, хоробрий чоловіче!”
- ¹³ А Гедеон до нього: “Любий мій пане, коли ж Господь з нами, так чого ж усе це скоїлося з нами? І де всі його чудеса, що про них нам наші батьки оповідали, казавши: Хіба не вивів Господь нас із Єгипту? Та ось тепер Господь і відіпхнув нас і віддав нас у руки мідіянам.”
- ¹⁴ Господь же звернувся до нього й сказав: “Іди в оцій твоїй силі. Ти врятуєш Ізраїля від руки мідіян. Знай, я тебе посилаю!”
- ¹⁵ Та Гедеон відрік йому: “Мій Владико любий! Чим же я вирятую Ізраїля? Родина моя найостанніша в Манассії, та й я найменший у домі мого батька.”
- ¹⁶ Господь же сказав до нього: “Я буду з тобою, і ти поб'єш мідіян, як одного чоловіка.”
- ¹⁷ Тоді Гедеон сказав: “Якщо я знайшов ласку в очах у тебе, то прошу тебе, дай мені знак, що це ти зо мною розмовляєш.
- ¹⁸ Не відходь, прошу, звідси, доки не повернусь до тебе й не принесу дар від мене, поклавши перед тобою.” А той: “Буду ждати, - каже, - покіль повернешся.”
- ¹⁹ Пішов Гедеон і приготував козенятко та неквашених коржів з однієї ефи муки. М'ясо поклав у кошик, а юшку влив у горщик; виніс те все й поставив перед ним під дубом.
- ²⁰ Ангел же Божий сказав йому: “Візьми м'ясо та неквашені коржі й поклади на цю скелю, а юшку вилий.” І зробив так.
- ²¹ Тоді ангел Господній кінцем палиці, що тримав у руці, приторкнувся до м'яса й коржів, і піднявся огонь із скелі й пожер м'ясо й коржі. Ангел же Господній зник з очей у нього.
- ²² І побачив тоді Гедеон, що то був ангел Господній і скрикнув: “Горе мені, Господи Боже, бо я бачив ангела Господнього віч-на-віч.”
- ²³ Господь же мовив до нього: “Мир тобі, не бійся, ти не вмиреш!”
- ²⁴ Спорудив Гедеон там жертовник Господеві й назвав його: “Господь - мир”. І досі він стоїть в Офрі Авієзеріїв.
- ²⁵ Тієї ж самої ночі сказав йому Господь: “Візьми бичка твого батька і другого бичка семилітка й зруйнуй жертовник Ваала, що в твого батька, й порубай Ашеру, що стоїть

коло нього.

26 І тоді спорудиш Господеві, Богу твоєму, на верху тієї кам'яної тверді, жертovníк. Потім візьмеш другого бичка й принесеш його у всепалення на дровах Ашери, що порубаєш."

27 Узняв тоді Гедеон десять чоловік із своїх слуг і вчинив, як повелів йому Господь; але що боявся родини батька свого й мешканців міста, замість робити це днем, зробив вночі.

28 Встали мешканці міста рано-вранці й побачили зруйнований жертovníк Ваала й Ашеру, що біля нього, порубану, і другого бичка, принесеного в жертву на новоспорудженому жертovníку.

29 І заходились вони один одного питати: "Хто це зробив?" І, по докладних розпитах та розслідах, сказано їм: "Гедеон, син Йоаша, таке вчинив."

30 І сказали тоді мешканці міста до Йоаша: "Виведи сина твого! Смерть йому, бо зруйнував жертovníк Ваала й порубав Ашеру, що була біля нього."

31 Та Йоаш відповів усім, що стояли проти нього: "То це ви хочете обстоюватися за Ваала? Чи, може, хочете допомогти йому? Хто за нього буде вставлятись, той помре ще до завтрішнього ранку. Коли він бог, сам нехай постоїть за себе супроти того, хто зруйнував його жертovníк."

32 І того дня прозвано Гедеона "Єрувваал", тобто "Нехай судиться з ним Ваал", - бо він зруйнував його жертovníк.

33 Тоді всі мідіяни, амалекитяни та сини сходу зібралися разом і, переправившись (через Йордан), отаборились у Єзреел-долині.

34 Зійшов тоді на Гедеона дух Господній і він засурмив, і родина Авіезера зібралась іти з ним.

35 Послав Гедеон послів і до всього Манассії, що теж зібрався, щоб іти з ним. Потім послав послів до Ашера, Завулону та Нафталі, й вони вийшли їм назустріч.

36 Промовив тоді Гедеон до Бога: "Коли ти справді хочеш рятувати Ізраїля моєю рукою, як обіцяв,

37 то ось я розстелю на току вовняне руно. Якщо роса впаде тільки на руно, а вся земля буде суха, то знатиму, що спасеш Ізраїля моєю рукою, як обіцяв."

38 Так і сталось. Устав він другого дня вранці, стиснув руно та витиснув з нього росу, повну чашу води.

39 Однак же Гедеон промовив до Бога: "Нехай твій гнів не запалає проти мене, коли ще раз промовлю. Дозволь мені, прошу, зробити ще одну пробу з руном: нехай тільки воно буде сухе, на всій же землі нехай буде роса."

40 І вчинив Бог так тієї ночі: тільки руно було сухе, а на землі навкруги була роса.

РОЗДІЛ: 7

Уранці встав Єрувваал, тобто Гедеон, з усіма людьми, що були при ньому, та й отаборились коло Харод-джерела, а мідіянський табір стояв на північ від нього, коло горба Море, в долині.

2 Господь сказав Гедеонові: "Забагато людей у тебе, і я не можу дати мідіян їм у руки, а то Ізраїль буде чванитися передо мною та говорити: моя, мовляв, рука вирядувала мене.

3 Оголоси, отже, людям голосно, щоб чули: Хто боязливий та полохливий, нехай собі повертається додому." І повернулося з народу двадцять дві тисячі, а зосталось

десять тисяч, коли Гедеон перевірів їх.

⁴ І сказав Господь Гедеонові: “Людей ще забагато. Веди їх до води, і я випробую їх там для тебе; про котрого скажу тобі: цей нехай іде з тобою, - той і йтиме; а про котрого скажу: цей нехай не йде, - той не піде з тобою.”

⁵ От і повів він людей до води. І сказав Господь Гедеонові: “Хто хлєптатиме воду язиком, як хлєпчуть собаки, того поставиш окремо; так само й того, хто стане навколiшки, щоб пити.”

⁶ І налічено тих, що хлєптали язиком, триста чоловік, всі ж інші ставали навколiшки, щоб напиться води.

⁷ І сказав Господь Гедеонові: “Трьома сотнями, що хлєптали воду, я врятую вас і дам мідіян тобі в руки, всі ж інші нехай собі йдуть кожен до себе додому.”

⁸ Взяли вони тоді припаси в людей і сурми їхні до себе, Гедеон же розпустив усіх ізраїльтян по шатрах, затримавши при собі триста чоловік. А табор мідіянський стояв унизу під ними, в долині.

⁹ Тієї самої ночі повелів Господь Гедеонові: “Спустиись у табір, бо я віддаю тобі його в руки.

¹⁰ Якщо ж боїшся іти сам до нього, то піди туди з Пурою, твоїм джурою,

¹¹ і підслухай, що там говорять. Тоді наберешся духу та й нападеш на табір.” От і спустився він із Пурою, своїм джурою, близенько до військових чат, що були в таборі.

¹² Мідіяни ж, амалекитяни та сини сходу розташувались долі, мов сарана, стільки було їх, та й верблюдам їх не було числа, як піску на морськiм березі - така безліч.

¹³ Підібравсь туди Гедеон і почув він, як розповідає один одному сон і каже: “Снився мені сон, що котилась ячмінна паляниця, отака кругляста, мідіянським табором, а докотившись до намету, вдарилась об нього так, що намет упав, перевернувся і розпався.”

¹⁴ Озався другий: “Це ніщо інше, як меч Гедеона, сина Йоаша, ізраїльтянина. Віддав йому Бог мідіян і ввесь табір.”

¹⁵ Як же вчув Гедеон той сон і його тлумачення, вклонивсь обличчям до землі, повернувся до ізраїльського табору та й сказав: “Уставайте, бо Господь віддав мідіянськiй табір вам у руки!”

¹⁶ І розділивши триста чоловік на три загони, дав їм усім сурми та порожні глечики в руки, а в глечиках були каганці,

¹⁷ і звелів їм: “Глядіть на мене й робіть так, як я. Скоро я дістанусь до краю табору, ви зробіть так, як зроблю я.

¹⁸ Я засурмлю разом з усіма, що будуть при мені, засурмите й ви так само з усіх боків навколо табору й гукнете: За Господа й за Гедеона!”

¹⁹ І от на початку середньої чати, коли щойно були змінили варту, продістався Гедеон із сотнею своєю до краю табору, і засурмили вони й порозбивали глечики, що були в руках їхніх.

²⁰ І засурмили три відділи й, розбивши глечики, схопили лівою рукою каганці, а правою сурми й закричали: “За Господа й за Гедеона!”

²¹ І стали вони кожен на своєму місці навкруги табору. В таборі ж усе заметушилось, закричало та й кинулось утікати.

²² І тоді, як ці триста сурмили, Господь обернув у всім таборі мечі кожного проти себе самих; і кинувсь табір урозтіч на Бет-Шітту, в напрямку до Церери, аж до берега Авел-Мехоли коло Таббату.

²³ І скликано ізраїльтян з Нафталі, з Ашера й з усього Манассії, і вони кинулись

навздогінці за мідіянами.

²⁴ І розіслав Гедеон послів по всіх Ефраїм-горах з наказом: “Зійдіть із гір проти мідіян і перетніть їм переправу через воду Йордану аж до Бет-Бари.” Зібралися на поклик усі ефраїмії й зайняли броди вздовж Йордану аж до Бет-Бари.

²⁵ І полонили вони двох мідіянських князів, Орева і Зеева: і Орева вбили під Орев-скелею, а Зеева коло Зеев-винодавлі. І гнались далі за мідіянами. Голови ж Орева й Зеева принесли до Гедеона до той бік Йордану.

РОЗДІЛ: 8

Тоді ефраїмії мовили до Гедеона: “Чому це ти зробив так з нами, що не покликав нас, коли йшов на війну з мідіянами?” І сварилися вони з ним тяжко.

² А він відказав їм: “Що я зробив інше, ніж ви? Хіба підбирання останків винограду Ефраїмом не ліпше від винозборів Авіезера?”

³ Бог дав вам у руки мідіянських князів Орева й Зеева. Що ж міг би я зробити такого, як ви?” Як це промовив, угамувався гнів їхній на нього.

⁴ Прибувши до Йордану, Гедеон перейшов на той бік, сам він і триста чоловік, що були з ним, стомлені погонею за ворогом.

⁵ І попросив він мешканців Суккоту: “Дайте, будь ласка, хліба людям, що йдуть зо мною, бо вони стомились моєю гонитвою за Зевахом і Цалмунною, мідіянськими царями.”

⁶ А князі суккотські відповіли: “Хіба долоні Зеваха й Цалмунни вже в руках у тебе, щоб нам давати хліб для твого війська?”

⁷ І сказав Гедеон: “Гаразд! Як Господь видасть Зеваха й Цалмунну мені в руки, я пороздираю ваше тіло глодами, що в пустині, ще й будяками.”

⁸ Звідти він двигнувся на Пенуел і сказав його мешканцям так само; а люди в Пенуелі відповіли йому так само, як жителі Суккоту.

⁹ Тоді він погрозив і мешканцям Пенуелу: “Як вернусь живим-здо-ровим, зруйную оцю твердиню.”

¹⁰ Зевах же і Цалмунна були в Каркорі зо своїм військом - до п'ятнадцять тисяч чоловік, - усе, що залилося з цілого табору синів сходу, бо полягло їх сто двадцять тисяч чоловік, які справувались добре шаблею.

¹¹ Двигнувся, отже, Гедеон шляхом кочовиків на схід Новаху й Йогвеги та й ударив на табір, що спочивав собі безпечно.

¹² Зевах і Цалмунна втекли, він же кинувся за ними й упіймав обох царів мідіянських, Зеваха й Цалмунну, нагнавши страх на все військо.

¹³ Коли Гедеон, син Йоаша, повертався з війни Херес-схилом,

¹⁴ упіймав він хлопчину з Суккоту й випитував його, а той виписав йому сімдесят сім князів і старших суккотських.

¹⁵ Прийшовши до суккотян, сказав: “Ось Зевах та Цалмунна, за яких ви глузували з мене, казавши: хіба, мовляв, долоні Зеваха й Цалмунни вже в руках у тебе, щоб нам харчувати твоїх стомлених людей?”

¹⁶ Схопив він тоді старших міста і, взявши пустельняних глодів і будяків, почав шмагати ними суккотян.

¹⁷ В Пенуелі ж зруйнував він твердиню і повбивав мешканців міста.

¹⁸ Тоді спитав Зеваха й Цалмунну: “Як виглядали мужі, що ви їх повбивали на

Таворі?” А ті їй відповіли: “Так, як ти. Кожний на вид, немов царенко.”

19 Він же відказав: “То були мої брати, сини матері моєї. Як жив Господь! Якби ви були залишили їх живими, я не вбивав би вас.”

20 І повелів він Єстерові, своєму первородному: “Встань, убий їх!” Та хлопчина не виймав меча з піхви, боявся, був бо ще маленький.

21 Озвались тоді Зевах й Цалмунна: “Встань сам і повбивай нас. Який бо чоловік, така в нього й сила!” Встав Гедеон та й убив Зеваху й Цалмунну, й забрав бляшки, що були на шиї в їхніх верблюдів.

22 Тоді ізраїльтяни сказали до Гедеона: “Прав нами, ти сам і син твій, і син твого сина, бо ти визволив нас із рук мідіян.”

23 Гедеон же відрік їм: “Не буду правити я вами, не буде правити вами й син мій: Господь нехай править вами.”

24 А далі Гедеон додав: “Хочу в вас чогось попросити: дайте мені кожен з вас по каблучці з вашої здобичі.” Вони бо носили золоті каблучки, бо були ізмаїльтяни.

25 Вони ж відповіли: “Ми радо дамо тобі їх.” Розстелили вони плащ, і кожен кинув туди каблучку із своєї здобичі.

26 І було золотих каблучок, що він попросив, вагою тисяча сімсот шеклів, опріч бляшок, ковтків та пурпурових шат, що були на царях мідіянських, і опріч нашійників, що були на шиях верблюдів.

27 Гедеон же зробив з того ефод і поставив його в своїм ріднім місті, в Офрі, і весь Ізраїль блудував там з ним, і це стало пасткою для Гедеона та його родини.

28 Так упокорились мідіяни перед синами Ізраїля і не задирали більше голову вгору. І земля жила миром сорок років, за часів Гедеона.

29 Повернувся додому Єруваал, син Йоаша, і жив у себе дома.

30 Було ж у Гедеона сімдесят синів, яким усім він доводився рідним батьком, мав бо жінок багато.

31 А наложниця його, що жила в Сихемі, вродила йому також сина, й назвав він його Авімелех.

32 Помер Гедеон, син Йоаша, в глибокій старості, й поховано його в гробниці його батька Йоаша, у Офрі Авієзеріїв.

33 А коли Гедеон помер, блудували сини Ізраїля знову за Ваалом й ставили Ваал-Беріта собі за бога.

34 І не пам'ятали сини Ізраїля про Господа, Бога свого, що визволяв їх скрізь із рук ворогів їх,

35 і не були вдячні родині Єруваала-Гедеона за все те добро, що він вчинив для Ізраїля.

РОЗДІЛ: 9

Авімелех, син Єруваала, прибув у Сихем до братів матері своєї і мовив до них і до всієї родини дому матері своєї:

2 “Скажіть так, щоб було чути всім господарям Сихему: що, мовляв, краще для вас: чи щоб правили вами 70 чоловік, тобто всі сини Єруваала, а чи щоб правив вами один? Та пам'ятайте, що я ваша кість і ваше тіло.”

3 Брати його матері сказали все те мешканцям Сихему так, що чули всі, і прихилилося їхнє серце до Авімелеха, бо вони говорили: “Він брат нам.”

- ⁴ То й дали вони йому сімдесят шеклів срібла з капища Ваал-Беріта; за них найняв Авімелех пройдисвітів та зухвальців, що пішли за ним.
- ⁵ Наскочив він на дім батька свого в Офрі та й повбивав братів своїх, синів Єруваала, сімдесят чоловік, на одному камені. Один тільки Йотам, найменший син Єруваала, лишився живим, бо сховався.
- ⁶ Зібралися тоді мешканці Сихему й увесь Бет-Мілло та пішли й обрали собі Авімелеха за царя під пам'ятковим дубом, що був біля Сихему.
- ⁷ Коли переказано це Йотамові, він вийшов і став на верху гори Герізім і голосно кликнув до них, кажучи: "Слухайте мене, городяни сихемські, щоб і Бог вас слухав!
- ⁸ Давно колись пустились дерева в дорогу, щоб помазати царя над собою. І сказали вони до оливки: Царюй над нами!
- ⁹ Оливка ж їм відповіла: Чи я ж мою оливу занедбаю, якою шанують Бога і людей, і піду хитатися над деревами?
- ¹⁰ Тоді сказали дерева до смоковниці: Ходи ти, царюй над нами!
- ¹¹ Смоковниця ж їм відказала: Чи то ж солодощі мої занедбаю та смачний плід мій, і піду хитатися над деревами?
- ¹² Тоді до виноградини дерева сказали: Ходи вже ти, царюй над нами!
- ¹³ А й виноградина їм каже: Чи то я могла б та вино моє занедбати, що звеселяє Бога й людей, та піти гойдатися над деревами?
- ¹⁴ Нарешті всі дерева кажуть до тернини: Іди хоч ти, царюй над нами!
- ¹⁵ Тернина ж до дерев відказала: Коли ви справді хочете помазати мене царем над вами, то йдіть у моїм холодку ховайтесь; а як ні, вибухне огонь з тернини та й пожере кедри ливанські.
- ¹⁶ Отож, якщо ви чесно й правдиво вчинили, наставивши царем Авімелеха, і якщо ви гарно вчинили з Єруваалом і з його домом, і якщо ви відплатили йому добродійства по заслугі, -
- ¹⁷ за вас бо воював мій батько і покладав свою душу і визволив вас із рук мідіян,
- ¹⁸ ви ж сьогодні постали проти дому батька мого, і синів його, сімдесят чоловік, стяли на однім камені та й поставили Авімелеха, сина його рабині, царем над городянами Сихему, бо він брат вам;
- ¹⁹ якщо сьогодні, кажу, ви чесно й правдиво вчинили з Єруваалом та з його домом, то тіштеся собі Авімелехом, і нехай він втішається вами.
- ²⁰ Якщо ж ні, то нехай вибухне вогонь від Авімелеха й пожере городян Сихему й Бет-Мілло, і нехай вибухне вогонь від мешканців Сихему й Бет-Мілло й пожере Авімелеха!"
- ²¹ І втік Йотам щоскоріш та, прибувши до Бееру, оселився там далеко від Авімелеха, брата свого.
- ²² Три роки царював Авімелех над Ізраїлем.
- ²³ Тоді попустив Бог злomu духові ввійти між Авімелеха та мешканців сихемських, так що городяни сихемські перестали йому коритися,
- ²⁴ щоб відомстився злочин супроти сімдесятьох синів Єруваала й щоб кров їхня впала на Авімелеха, їхнього брата, який повбивав їх, і на мешканців сихемських, які допомогли йому вбити своїх братів.
- ²⁵ Отож влаштували мешканці сихемські на нього засідку на верхах гір і грабували кожного, хто проходив тудою проз них; і донесено про це Авімелехові.
- ²⁶ Тим часом Гаал, син Еведа, трапився проходом з братією своєю в Сихемі, й

сихемські мешканці звірилися на нього.

27 І вийшовши в поле, визбирали виноград свій і видавили вино та й весело забенкетували, а далі ввійшли в капище бога свого та їли й пили і кляли Авімелеха.

28 Ось тут Гаал, син Еведа, й промовив: “Яке право має Авімелех до Сихему, щоб ми йому служили? Чи син Єрувваала та його намісник Зевул не служили колись людям Хамора, пращура Сихема? То чого ж маємо ми йому служити?”

29 Коли б так народ цей був під моїми наказами! Я прогнав би Авімелеха й сказав би йому: Досить уже твого володіння, забирайся геть!”

30 Дочувся Зевул, начальник міста, про слова Гаала, сина Еведа, і запалав він гнівом;

31 і послав він посланців до Авімелеха в Аруму, щоб йому сказати: “Прийшов оце Гаал, син Еведа, зо своєю братією в Сихем та й підбурюють проти тебе місто.

32 Тож вирушай цієї ночі, ти й твій люд, що при тобі, та заляж засідкою в полі;

33 завтра ж уранці, як тільки зійде сонце, встанеш хутко й нападеш на місто. Бо він якраз виходитиме з людьми своїми на тебе, то й зробиш із ним, що і як зможеш.”

34 Устав Авімелех вночі з усіма людьми, що мав при собі, та й засіли вони чотирма загонами проти Сихему.

35 Як же Гаал, син Еведа, вийшов і став при вході в міську браму, Авімелех з людьми, що мав при собі, вискочив із засідки.

36 Побачив Гаал людей та й сказав до Зевула: “Он спускається військо з вершин гір.” А Зевул йому: “То тінь від гір здається тобі людьми.”

37 Озавась Гаал удруге та й сказав: “Он таки справді спускається військо з середини країни, й один загін простує дорогою від дуба чародіїв.”

38 Тут Зевул йому й каже: “Де ж вона, твоя губа, що нею ти вихвалявся: Хто він такий, отой Авімелех, щоб ми йому служили? Оце ж і є ті люди, що ти зневажав. Вийди тепер і бийся з ними!”

39 І вирушив Гаал на чолі городян сихемських і став з Авімелехом битися.

40 Та Авімелех розбив його, й він утік від нього; і полягло багато вбитих аж до самої міської брами.

41 Тоді Авімелех повернувся назад у Таруму; Зевул же прогнав Гаала й братію його, так що вони в Сихемі вже більше не жили.

42 На другий день вийшов народ у поле, і донесено про це Авімелехові.

43 Узяв він своїх людей і, розділивши на три загони, засів у полі. Скоро він побачив, що народ виходить з міста, наскочив на них і побив їх.

44 Сам же Авімелех і загін, що був при ньому, кинулись наперед і зайняли становище при вході в міську браму, тим часом, як другі два загони напали на тих, що були в полі, та й повбивали їх.

45 І бив Авімелех на місто увесь той день, завоював його і вибив людей, що були в ньому, саме ж місто зруйнував і засіяв сіллю.

46 Довідавшись, мешканці Сихемської башти кинулись у вземлища під капищем Ел-Беріта.

47 Як же донесено Авімелехові, що мешканці Сихемської башти збилися у ній до купи,

48 пішов він з усім людом, що мав при собі, на Цалмон-гору і, захопивши сокиру, відтяв з дерева гілляку, підняв її, закинув собі на плечі та й сказав народові, що був з ним: “Мерщій, що зробив я, зробіть і ви!”

49 І увесь народ теж нарубав кожен для себе по гілляці, й вони рушили за

Авімелехом, накидали гілляк до вземлищ та й запалили вогонь у ньому так, що мешканці Сихемської башти також загинули, до тисячі душ, чоловіків та жінок.

⁵⁰ Тоді рушив Авімелех на Тевец, обложив і здобув його.

⁵¹ Була ж посеред міста кріпка башта. І повтікали туди всі чоловіки й жінки, усі мешканці міста, замкнулись у ній та й повиходили наверх, на покрівлю башти,

⁵² Авімелех підійшов до башти, щоб здобувати її, і наблизився до дверей башти, щоб її підпалити.

⁵³ Та одна жінка кинула йому на голову верхній жорновий камінь і провалила череп.

⁵⁴ Притьмом кликнув він на джуру зброєносця свого, й повелів йому “Добудь меча твого й убий мене щоб не говорили про мене: баба його, мовляв, убила!” Пробив його тоді джура, й він помер.

⁵⁵ Ізраїльтяни ж, побачивши, що Авімелех помер, розійшлися по своїх домівках.

⁵⁶ Так відплатив Бог Авімелехові за злочин, що заподіяв батькові своєму, вбивши сімдесятьох братів своїх.

⁵⁷ І всі злочини сихемців Бог обернув їм на їхню голову, й проклін Йотама, сина Єруваала, на них здійснився.

РОЗДІЛ: 10

Після Авімелеха виступив на рятунок Ізраїля Тола, син Пуа, сина Додо, з коліна Іссахара. Він жив у Шамірі, на горах ефраїмських.

² Судив він Ізраїля двадцять три роки, і, коли помер, поховано його в Шамірі.

³ Після нього виступив Яір, з Гілеаду, і судив Ізраїля двадцять два роки.

⁴ Було в нього тридцять синів, що їздили на тридцятьох ослах, і було в них тридцять міст, що й досі звуться “Яірові містечка”, -лежали вони в Гілеад-краю.

⁵ Коли ж помер Яір, поховано його в Камоні.

⁶ Та сини Ізраїля знову вчинили те, що не довподоби Господеві, й запопалися служити Ваалам і Астартам, богам араміїським, богам сидонським, богам моавським, богам синів Аммона та богам філістимлянським; і покинули Господа, і йому не служили.

⁷ Тим і запалав гнів Господній на Ізраїля, й він віддав їх у руки філістимлянам та синам Аммона.

⁸ І утискали вони й гнобили тяжко синів Ізраїля вісімнадцять років, усіх синів Ізраїля, по тім боці Йордану, в землі Аморійській, що в Гілеаді.

⁹ До того ж іще перейшли сини Аммона Йордан, щоб воювати з Юдою, Веніямином та домом Ефраїма так, що Ізраїлеві стало дуже скрутно.

¹⁰ Тоді сини Ізраїля зняли голос до Господа, кажучи: “Согрішили ми проти тебе, бо покинули нашого Бога й служили Ваалові.”

¹¹ І відказав Господь синам Ізраїля: “Хіба (не однаково легко спасти з рук) синів Аммона та філістимлян, як із рук египтян та аморіїв?

¹² Коли сидонії, амалекитяни й мідіяни вас гнобили, і ви кликали до мене, то я спас вас із рук їхніх.

¹³ Та ви покинули мене, щоб служити чужим богам; за те не буду я вас уже більше рятувати.

¹⁴ Ідіть, кличте тих богів, що вибрали собі: нехай вони вас врятують під час вашої скрути.”

- 15** Тоді сини Ізраїля промовили до Господа: “Провинились ми; чини з нами все, що хочеш, тільки визволь нас тепер!”
- 16** Тоді повикидали чужих богів з-посеред себе й стали служити Господеві, й не стерпів він більше злиднів Ізраїля.
- 17** Зібралися сини Аммона та й отаборились у Гілеаді; зібралися й сини Ізраїля та й стали обозом коло Міцпи.
- 18** Тоді народ, старші в Гілеаді, сказали один до одного: “Хто розпочне війну з синами Аммона, той і буде головою над мешканцями Гілеаду.”

РОЗДІЛ: 11

Єфта, гілеадій, був муж хоробрий; а був він син блудниці, -батько ж Єфти був Гілеад.

2 Жінка Гілеада породила йому також синів. І коли повиростали сини його жінки, то й прогнали Єфту, кажучи йому: “Нема тобі спадщини в домі нашого батька, бо ти син другої жінки.”

3 І втік Єфта геть від братів своїх і оселився в краю Тов. Збирались до Єфти пройдисвіти та й мандрували за ним.

4 Після якогось часу розпочали сини Аммона Війну з Ізраїлем.

5 Як же розпочали сини Аммона війну з Ізраїлем, пішли старші гілеадські, щоб узяти Єфту з краю Тов.

6 Сказали вони до Єфти: “Ходи, будеш нашим вождем, і ми будемо воювати з синами Аммона.”

7 А Єфта відповів старшинам гілеадським: “Хіба ви не зненавиділи мене й не прогнали мене з батьківського дому? Чого ж тепер, коли вам скрутно, приходите до мене?”

8 Старші ж сказали до Єфти: “Власне того ми й вернулися тепер до тебе; ходи з нами, воюватимеш із синами Аммона й будеш головою над нами та над усіма мешканцями Гілеаду.”

9 Єфта же мовив до старших гілеадських: “Коли мене повернете, щоб я воював із синами Аммона, й Господь віддасть їх у мої руки, чи справді стану я над вами головою?”

10 Старші гілеадські відповіли Єфті: “Нехай буде Господь свідком між нами, коли не вчинимо по твоєму слову.”

11 От і пішов Єфта з гілеадськими старшинами, й настановив його народ головою й вождем над собою. І повторив Єфта усі свої слова в Міцпі перед Господом.

12 Тоді Єфта послав до аммонського царя послів сказати йому: “Що тобі до мене, що виступаєш проти мене, щоб іти війною на мою землю?”

13 І відповів цар аммонський до послів Єфти: “Бо Ізраїль, ідучи з Єгипту, забрав у мене землю від Арнона до Яббоку та до Йордану. Тож поверни мені її тепер мирно.”

14 Але Єфта послав знову послів до царя аммонського

15 і звелів йому сказати: “От що каже Єфта: Ізраїль не забирав у моавитян та синів Аммона їхньої землі.

16 Бо вийшовши з Єгипту, Ізраїль перейшов пустиню до Червоного моря й прийшов у Кадеш.

17 Звідсіль вислав він послів до едомського царя з просьбою: Дозволь мені, будь

ласка, перейти через твою землю! Та цар едомський не вволив його волі. Так само послано було й до царя моавського, та не хотів і той. Тож і сидів Ізраїль у Кадеші.

18 І мандрував він пустинею, і, обійшовши Едомську й Моавську землю, пройшов на схід від Моав-землі та й отаборився по тім боці Арнону, не порушуючи моавської границі: Ар-нон бо становив моавську границю.

19 Потім післав Ізраїль послів до Сихона, царя аморійського, царя Хешбону, й звелів йому сказати: Дозволь нам лишень пройти через твою землю до нашої оселі!

20 Сихон же не згодився дозволити Ізраїлеві пройти через свою землю. Зібрав він увесь народ свій і, отаборившись у Ягці, вдарив на Ізраїля.

21 Але Господь, Бог Ізраїля, віддав Сихона й увесь люд його Ізраїлеві на поталу, й він побив їх і тим робом заволодів Ізраїль усією землею аморіїв, що жили в ній;

22 і зайняв усі границі аморійські від Арнону до Яббоку й від пустині до Йордану.

23 І оце тепер, коли Господь, Бог Ізраїля, прогнав аморіїв перед своїм народом Ізраїлем, ти хочеш і собі нас прогнати?

24 Хіба ти не володієш тим, чим твій бог Кемош наділив тебе? Чому б нам не володіти всім тим, що Господь, Бог наш, залишив пустим перед нами?

25 Хіба ти часом ліпший від Балака, сина Ціпора, царя моавського? Чи ж він задирався коли з Ізраїлем, або, може, воював із ним?

26 Вже триста років, як осівсь Ізраїль у Хешбоні і в його містечках, в Ароері та в його містечках, і в усіх містах, що вздовж Арнону: чому ж ви за весь той час не віднімали їх?

27 Не заподіяв я тобі ніякого лиха. Ти мене кривдиш, вдираючись до мене війною! Нехай Господь, Суддя, сьогодні розсудить між синами Ізраїля й синами Аммона.”

28 Та цар синів Аммона не зважав на слова, що переказав йому Єфта послами.

29 Тоді зійшов на Єфту дух Господній, і він перейшов Гілеад і Манассію, далі двигнувся на Міцпу гілеадську й звідтіл прибув до синів Аммона.

30 І обрікся Єфта перед Господом таким обітом: “Якщо ти віддаси синів Аммона мені у руки,

31 то хто б не вийшов із дверей моєї хати мені назустріч, коли повертатимусь побідно від синів Аммона, той буде Господеві, і я принесу його на всепалення.”

32 І двигнувся Єфта на синів Аммона, воювати з ними, і видав їх Господь йому в руки.

33 І він громив їх від Ароеру до Мінніту, через двадцять міст і аж до Авел-Кераміму. Отак покорилися сини Аммона перед синами Ізраїля.

34 Повертався Єфта у Міцпу додому, аж ось дочка його виходить йому назустріч з бубнами й танцями. Була ж вона в нього єдина; не було в нього, окрім неї, ні сина, ні дочки.

35 Побачивши її, роздер він на собі одіжу й скрикнув: “Ой горе, донечко моя, як ти мене засмутила! Занапастила ти мене! Відкрив я мої уста перед Господом і мушу дотримати слова.”

36 Вона відказала йому: “Батеньку мій! Коли відкрив ти свої уста перед Господом, чини зо мною так, як ти обрік. Дав же таки Господь тобі помститись над твоїми ворогами, над синами Аммона.”

37 Просила вона лише в батька свого: “Одне тільки вволи мені: дай мені волю два місяці, й піду я собі з подругами моїми в гори оплакувати моє дівоцтво.”

38 Він відказав: “Іди!” І пустив її на два місяці. І пішла вона з подругами своїми в гори оплакувати своє дівоцтво.

³⁹ Як же минуло два місяці, повернулась вона до батька свого, і він виконав на ній обіт свій, що ним обрікся. Вона ж не знала мужа. І ввійшло в звичай в Ізраїлі:

⁴⁰ з року на рік ізраїльські дівчата ходили голосити по дочці Єфти, гілеадія, чотири дні щороку.

РОЗДІЛ: 12

Зібралися мужі ефраїмські й двигнулися на Цафон та й промовили до Єфти: “Чому це ти ходив на війну проти синів Аммона та й не покликав нас із собою? Ми спалимо твою хату разом з тобою!”

² І відказав їм Єфта: “Я і мій народ тяжко ворогували; сини ж Аммона гнітили його тяжко. Він кликав вас, та ви не хотіли його рятувати з їхніх рук.

³ Бачивши ж, що ви не йдете на підмогу, я одважив душу мою й рушив на синів Аммона, й Господь видав їх мені в руки. Чого ж оце наступаєте ви сьогодні на мене війною?”

⁴ І зібрав Єфта усіх синів гілеадських та й вдарив на ефраїмів; і побили мужі гілеадські ефраїмів тому, що ті казали: “Ви ефраїмські втікачі, бо Гілеад лежить посеред Ефраїма та посеред Манассії.”

⁵ Тоді гілеадії позаймали йорданські броди до Ефраїму; і як хто з ефраїмських втікачів говорив: “Дайте мені перебрести”, то гілеадії його й питали: “Чи ти не ефраїмій?” І як той казав “Ні!” -

⁶ то вони казали йому: Скажи но: “Шібболет”, і як він казав “Сібболет”, бо не вмів доладу вимовити, то вони хапали його та й стинали на йорданських бродах. Так полягло тоді сорок дві тисячі ефраїмів.

⁷ Правив Єфта Ізраїлем шість років. Коли ж Єфта, гілеадій, помер, поховано його в одному з міст у Гілеаді.

⁸ Після нього суддював над Ізраїлем Івцан з Вифлеєму.

⁹ Було в нього тридцять синів, а тридцять дочок він видав на чужу сторону, а синам своїм привів тридцять дочок із чужої сторони. Правив він Ізраїлем сім років.

¹⁰ Коли ж Івцан помер, поховано його в Вифлеємі.

¹¹ Після нього правив Ізраїлем Елон, завулоній. Правив він ним десять років.

¹² Коли ж Елон, за вулоній, помер, поховано його в Аялоні, в землі Завулонській.

¹³ А після нього правив Ізраїлем Авдон, син Гіллела, піратоній.

¹⁴ Було в нього сорок синів і тридцять онуків, що їздили на сімдесятьох ослах. Він правив Ізраїлем вісім років.

¹⁵ Коли помер Авдон, син Гіллела, з Піратону, поховано його в Піратоні, в Ефраїм-землі, на горі амалекитській.

РОЗДІЛ: 13

Знову почали сини Ізраїля чинити, що було недобре в очах Господніх, і віддав їх Господь у руки філістимлян на сорок років.

² А був тоді один чоловік із Цори, з коліна Дана, на ім'я Маноах. Жінка його була неплідна й бездітна.

³ Ангел Господній з'явився молодиці й сказав їй: “Оце ти неплідна й не маєш дітей, але ти зачнеш і породити сина.

- ⁴ Остерігайся ж, не пий ні вина, ні п'янючого напою, і не їж нічого нечистого.
- ⁵ Бо оце зачнеш і породиш сина; та щоб бритва не торкалась його голови, бо хлопчина цей від материнської утроби буде посвячений Богові, і він зачне визволяти Ізраїля з рук філістимлян.”
- ⁶ Пішла молодиця та й оповіла своєму чоловікові: “Прийшов до мене чоловік Божий. Вигляд його був немов вигляд ангела Божого, вельми величний. Я й не питала його, звідки він, та й імени свого він не звістив мені.
- ⁷ І промовив він до мене: Оце зачнеш і породиш сина; тож не пий ні вина, ні п'янючого напою, й не їж нічого нечистого, бо хлопець буде посвячений Богові від материнської утроби аж до дня своєї смерти.”
- ⁸ Тоді Маноах попросив Господа й мовив: “Благаю, Господи, нехай Божий чоловік, що його прислав єси, прийде ще раз до нас та й навчить нас, як нам поводитися з хлопцем, що має народитися.”
- ⁹ Почув Бог голос Маноаха, й ангел Божий прийшов ще раз до молодиці, коли вона сиділа на полі; чоловіка ж її Маноаха не було з нею.
- ¹⁰ Молодиця побігла хутенько й оповіла про це своєму чоловікові, кажучи до нього; “Оце явивсь мені чоловік, що недавно приходив до мене.”
- ¹¹ Маноах метнувся за своєю жінкою й, прийшовши до того чоловіка, спитав його: “Чи ти той чоловік, що розмовляв з моєю жінкою?” Відказав той: “Я.”
- ¹² Маноах спитав: “Якщо справдиться слово твоє, то як нам поводитися з хлоп'ям і що нам з ним робити?”
- ¹³ Відказав ангел Господній Маноахові: “Нехай Молодиця остерігається всього, що я сказав їй.
- ¹⁴ Нехай не їсть нічого, що робиться з винограду, не п'є ні вина, ні п'янючого напою, нічого нечистого нехай не їсть; усе нехай збереже так, як я звелів їй.”
- ¹⁵ Промовив тоді Маноах до ангела Господнього: “Ми бажали б, коли ласка, тебе затримати й почастувати тебе козенятком.”
- ¹⁶ Ангел же Господній відказав Маноахові: “Хоч би ти мене й затримав, не їстиму я твоїх харчів; коли ж хочеш принести всепалення, принеси його Господеві.” Маноах бо не знав, що то був ангел Господній.
- ¹⁷ Спитав Маноах у ангела Господнього: “Як тебе звати на ім'я? Бо як справдиться твоє слово, хочемо тебе вшанувати.”
- ¹⁸ І відповів йому ангел Господній: “Чого питаєшся про моє ім'я? Воно дивне!”
- ¹⁹ Тоді Маноах узяв козенятко й офіру та й приніс на камені Господеві, дивному в своїх вчинках. Маноах з жінкою дивились на те.
- ²⁰ Коли полум'я знялось від жертовника до небес, знявся й ангел Господній разом з полум'ям жертовника. Побачивши те Маноах та його жінка, впали ниць до землі.
- ²¹ Та ангел Господній не з'явивсь більше Маноахові та його жінці. Зрозумів тоді Маноах, що то був ангел Господній.
- ²² І сказав Маноах жінці: “Напевно помремо, бо ми бачили Бога.”
- ²³ А жінка йому: “Якби Господь хотів нас умертвити не прийняв би з рук наших усепалення й офіри, та й не дав би нам усього цього бачити й не дав би нам сьогодні таке почути.”
- ²⁴ І породила жінка сина й дала йому ім'я: Самсон. Росло хлоп'я, й Господь благословив його.
- ²⁵ І дух Господній почав сходити на нього в таборі Дана, між Цорою й Ештаолом.

РОЗДІЛ: 14

Пішов Самсон у Тімну й нагледів там жінку з дочок філістимлянських.

² Повернувшись, оповів він про те батькові й матері словами: “Бачив я у Тімні жінку з дочок філістимлянських: візьміть мені її за жінку!”

³ Кажуть йому батько з матір'ю: “Хіба немає тобі жінки між дочками твоїх братів і в усьому нашому народі, що мусиш іти за жінкою до філістимлян, до необрізаних?” Та Самсон батькові: “Ні, таки цю візьми мені, бо вона сподобалася мені.”

⁴ Не знали ж його батько-мати, що на те була воля Господня та що він шукав причини проти філістимлян, які того часу панували над Ізраїлем.

⁵ От і пішов Самсон з батьками в Тімну, і як вони підходили до виноградників Тімни, вискочило на нього, рикаючи, левеня.

⁶ Зійшов тоді на Самсона дух Господній, і він роздер його як козеня, не мавши в руці нічого. Батькові ж та матері не сказав, що зробив.

⁷ Прибув він і говорив з жінкою, й вона вподобалась йому.

⁸ Повернувся він трохи згодом, щоб її за себе взяти, й подорозі звернув подивитись на падло левеняти; аж ось у левенятиному трупі рій бджіл з медом.

⁹ Нашкрывав він собі його в руку та й, ідучи далі, їв собі подорозі, а прийшовши до батька-матері, дав їм, то й вони їли. А сам не каже, що мед отой вишкрывав із левенятиного трупа.

¹⁰ Потім прийшов до жінки батько його, й справив Самсон там бенкет: бо так звичайно робили наречені.

¹¹ І як побачили його, вибрали тридцять бояр, щоб були круг нього.

¹² І сказав до них Самсон: “Загадаю я вам загадку. Як відгадаєте мені її за сім днів бенкету та як розв'яжете її, я дам вам тридцять льняних сорочок і тридцять святкових одягів.

¹³ Коли ж не спроможетеся відгадати, то ви дасте мені тридцять льняних сорочок і тридцять святкових одягів.” Ті йому й кажуть: “Загадуй, почуємо.”

¹⁴ Тоді він каже їм: “З ненаситного сить, із сильного солодь.” І три дні не могли вони відгадати загадки.

¹⁵ На четвертий же день сказали вони до Самсонової жінки: “Намов твого чоловіка, щоб розв'язав нам загадку, а то спалимо тебе разом із батьківською хатою. Хіба на те ви нас кликали, щоб обдерти?”

¹⁶ І заповзялася Самсонова жінка перед ним плакати й промовляти: “Зненавидів ти мене, не любиш уже мене. Загадав моїм землякам загадку, а мені й не звирив розгадати.” І відказав їй: “Рідному батькові-матері не звиривсь, а тобі б то звірятись?”

¹⁷ Вона ж усе плакала перед ним сім день, покіль тривав бенкет; а сьомого дня він таки роз'яснив їй, бо дуже вже йому докучала. Вона ж виказала загадку синам свого народу.

¹⁸ Сьомого дня, ще перед заходом сонця, кажуть йому люди міста: “Що солодше від меду? Що сильніше від лева?” Він же відказав їм: “Якби ви моєю телицею та не орали, моєї б загадки не відгадали.”

¹⁹ Найшов тоді на нього дух Господній, і, зійшовши в Аскалон, убив він там тридцять чоловік, познімав з них усе, що на них було, та й пороздавав святкову одягу тим, що загадку відгадали. Потім у великому гніві пішов до батьківської хати.

²⁰ Жінку ж Самсона видали за одного з товаришів його, що був при ньому дружною.

РОЗДІЛ: 15

По якомусь часі, під час пшеничних жнив, Самсон навідав свою жінку, мавши з собою козеня, мовивши: “Я хочу - в світлицю до моєї жінки.” Але батько її не дозволив йому ввійти;

² каже йому: “Я думав, ти вже більше її не любиш, і віддав її одному з твоїх бояринів. Та хіба менша її сестра не краща? Візьми її собі замість неї!”

³ Самсон же відказав їм: “Цим разом не буду винен перед філістимлянами, коли заподію їм яке лихо.”

⁴ Пішов Самсон, піймав триста лисиць, набрав смолоскипів, зв'язав по два лисичині хвости до купи, а в середину між кожну пару хвостів причепив по смолоскипу.

⁵ І запаливши смолоскипи, розпустив лисиць по філістимлянських житах та й підпалив полукипки й збіжжя на пні, і виноградники й оливкові сади.

⁶ Спитали філістимляни: “Хто то зробив?” Відказали їм: “Самсон, зять Тімнатія, бо той забрав у нього жінку й віддав її одному з бояр.” Кинулись тоді філістимляни та й спалили її разом з батьківською хатою.

⁷ Самсон сказав їм: “Коли ви таке чините, то не вгамуюсь, покінь на вас не помщуся.”

⁸ І бив він їх де тільки міг, страшенно. Тоді пішов собі й осівсь у балці, що в Етам-скелі.

⁹ Філістимляни ж двигнулися й отаборились у Юдеї, й розкинулися геть по Лехі.

¹⁰ Мешканці Юдеї спитали: “Чого рушили походом проти нас?” А ті відказали: “Щоб зв'язати Самсона й зробити з ним так, як він зробив з нами.”

¹¹ Спустилося тоді три тисячі чоловік з Юдеї в балку, що в Етам-скелі та й сказали Самсонові: “Хіба ти не знаєш, що філістимляни панують над нами? Навіщо ти нам таке вчинив?” Він відказав їм: “Я зробив з ними так, як вони зо мною.”

¹² Вони ж йому сказали: “Ми прийшли, щоб тебе зв'язати й видати в руки філістимлянам.” А Самсон їм: “Заприсягніть мені, що ви мене не вб'єте.”

¹³ Ті обіцяли йому й сказали: “Ні, ми тільки зв'яжемо тебе й видамо їм у руки; убити ж тебе не вб'ємо.” І зв'язали вони його двома новими мотузками й витягли його зо скелі.

¹⁴ Як прибув він до Лехі, філістимляни, вийшовши йому назустріч, загукали з радощів. Тоді найшов на нього дух Господній, і мотузця на руках у нього стало немов прядиво, коли вчує вогонь, і пов'язь попадала з рук у нього.

¹⁵ Знайшов він тоді свіжу осяччу щелепу і, простягнувши руку, вхопив та й убив нею тисячу чоловік.

¹⁶ І промовив Самсон: “Осяччою щелепою нагромадив я їх цілу гору, осяччою щелепою убив я тисячу чоловік.”

¹⁷ А як промовив це, відкинув щелепу геть від себе; тим і названо те місце Рамат-Лехі.

¹⁸ І захотілось йому дуже пити, і озвався він до Господа й сказав: “Дав ти оцю велику перемогу рукою слуги твого, а тепер доведеться мені вмерти від спраги та потрапити в руки необрізаним.”

¹⁹ І розколов Бог щілину, що була в скелі в Лехі, й потекла з неї вода. Як же напився, повернувшись до нього сила, й він ожив. Через те прозвано те місце “Джерело взиваючого”, що є в Лехі по цей день.

²⁰ Правив він Ізраїлем за часів філістимлян двадцять років.

РОЗДІЛ: 16

Пішов раз Самсон у Газу й, побачивши там блудницю, зайшов до неї.

² Сказали людям Гази: “Самсон прийшов сюди.” І обсіли вони його, й усю ніч робили засідку на нього в міській брамі. Сиділи всю ніч тихо, кажучи: “Почекаймо, покіль розвидниться, й тоді його вб'ємо.”

³ Самсон спав собі до півночі а опівночі встав, ухопив за крила міської брами та за обидва одвірки й, вирвавши їх разом із засувом, поклав собі на плечі та й виніс на верх гори, що стоїть проти Хеврону.

⁴ Потім полюбив він одну жінку в долині Сорек, на ім'я Даліла.

⁵ Прийшли до неї князі філістимлянські та й кажуть: “Зведи його та вивідай, у чому завіряється його велика сила й чим би ми могли його подужати й зв'язати, аби упокорити, - і ми дамо тобі по одинадцять сот шеклів кожний.”

⁶ І сказала Даліла до Самсона: “Скажи мені, благаю, в чому полягає твоя велика сила й чим тебе можна було б зв'язати, щоб тебе упокорити?”

⁷ Самсон відказав їй: “Якби мене зв'язали сімома сировими, невисушеними жилами, я став би, як інші люди, малосилком.”

⁸ І принесли їй князі філістимлянські сім сирових, ще не засохлих жил, і вона зв'язала його ними.

⁹ В кімнаті ж у неї сиділа засідка; і кликнула Даліла до нього: “Самсоне! Філістимляни на тебе!” І порвав він жили, як рветься нитка з клоччя, коли вогонь вчує. І в чому полягала його сила, не вдалося довідатись.

¹⁰ Присікалась тоді Даліла до Самсона: “Так оце ти насміявсь із мене, сказав мені неправду! Та тепер уже скажи мені, прошу тебе, чим тебе можна б було зв'язати.”

¹¹ Він і каже їй: “Якби мене зв'язати новими мотузками, що ще не були в роботі, я став би, як інші люди, малосильним.”

¹² Взяла Даліла нового мотузця і, зв'язавши його ним, крикнула до нього: “Самсоне! Філістимляни на тебе!” Засідка ж сиділа в кімнаті. Та він порвав мотузця на руках, немов нитку.

¹³ Припадала Даліла знову до Самсона: “Досі глузуєш із мене й говориш мені неправду. Признайся ж бо таки, чим тебе можна б зв'язати?” Він відказав їй: “Якби ти зіткала сім кучерів з моєї голови в основу та прибила цвяхом на ткацькому валу, я став би малосилком, як інші люди.”

¹⁴ Тоді Даліла приспала його й, всукавши сім кучерів з його голови до основи, прибила цвяхом та гукнула до нього: “Самсоне! Філістимляни на тебе!” Схопився він зо сну та й вирвав цвяха, разом з основою.

¹⁵ Насіла вона тоді на нього: “Як ти можеш казати, що мене любиш, коли серце твоє далеке від мене? Оце вже втретє ти насміявся з мене й не признавсь мені, у чому твоя велика сила!”

¹⁶ І говорила вона йому без перестанку, й докучала й нудила так, що вже саме життя йому набридло,

¹⁷ і він відкрив їй свою душу й сказав їй: “До моєї голови бритва ніколи не дотикалась, бо я від материнської утроби посвячений Богові. Якби мене остригти, зникла б моя сила, і став би я, як інші люди, малосильним.”

¹⁸ Тут зрозуміла Даліла, що він відкрив їй своє серце, й послала за філістимлянськими князями, щоб їм переказати: “Цим разом можете прийти, бо він відкрив мені своє серце.” Прибули князі філістимлянські й принесли з собою срібло.

- 19** Вона ж, приспавши його на колінах своїх, покликала одного чоловіка й веліла зголити сім кучерів на голові його. І став він слабшати, й сила його відійшла від нього.
- 20** І крикнула вона: “Самсоне! Філістимляни на тебе!” Прокинувся він від сну та й подумав: “Дам собі раду й цим разом, як завсіди, і визволюся.” А того й не знав, що Господь відступив від нього.
- 21** Схопили його філістимляни, і, виколовши йому очі, привели його в Газу та й закували в мосяжні кайдани. І мусів він у тюрмі молоти на жорнах.
- 22** Тим часом волосся в нього на голові почало відростати, після того як його обстригли.
- 23** Зібрались князі філістимлянські принести велику жертву своєму богові Дагонові й повеселитись, бо казали: “Бог наш видав нам у руки ворога нашого Самсона.”
- 24** Побачивши його народ, став хвалити свого бога та гукати: “Бог наш видав нам у руки нашого ворога, того, що спустошив нашу землю, що побив стільки наших.”
- 25** І, розгулявшись, сказали: “Покличте нам Самсона, нехай нас забавляє!” Покликали його з тюрми, й мусів він їх розважати. І коли поставили його між стовпами,
- 26** Самсон сказав до хлопця, що тримав його за руку: “Пусту мене, щоб я міг обмацати стовпи, на яких стоїть будинок, щоб об них опертись.”
- 27** У будинку ж було повно чоловіків і жінок. Були там усі князі філістимлянські та й на покрівлі було до трьох тисяч чоловіків і жінок, що дивилися, як забавляв їх Самсон.
- 28** Озвався тоді Самсон до Господа й мовив: “Господи, Боже мій! Зглянься на мене, благаю, й дай мені, Боже мій, ще тільки раз таку силу, щоб я за одним разом міг помститися на філістимлянах за моїх двоє очей.”
- 29** Тоді Самсон діткнув обидва середні стовпи, на яких стояв будинок, і опершись об них правою рукою об один стовп, а лівою об другий,
- 30** промовив: “Нехай умру я з філістимлянами!” І натиснув так сильно, що будинок завалився на князів і на весь люд, який був у ньому. І таким робом більш було тих, що він погубив умираючи, ніж тих, що їх убив за життя свого.
- 31** Тоді браття його й вся родина його батька прийшла й взяли його та поховали між Цорою та Ештаолом, у гробниці Маноаха, його батька. Був він суддею в Ізраїлі двадцять років.

РОЗДІЛ: 17

Був один чоловік з гори Ефраїм, на ім'я Міхай.

- 2** Раз якось промовив він до матері своєї: “Ті тисяча сто срібних шеклів, які взято було в тебе й про які ти вирекла була прокльон при мені, це срібло в мене: я взяв їх і оце тобі назад повертаю.” І відказала йому його мати: “Нехай благословить тебе Господь, мій сину!”
- 3** Коли він повернув матері своїй тисячу сто шеклів срібла, мати його сказала: “Я хочу присвятити від себе це срібло Господеві, хочу зробити з нього для мого сина різьбленого й литого боввана.”
- 4** І коли він повернув його своїй матері, взяла вона двісті шеклів срібла та й дала золотареві, а той зробив з них різьбленого й литого боввана, щоб поставити в хаті в Міхая.
- 5** Таким чином мав Міхай у себе божницю, зробив ефод і терафи й посвятив одного

свого сина, і той був йому за священика.

⁶ Того часу не було в Ізраїлі царя й кожний чинив, що йому було доподобило.

⁷ А був один юнак з Вифлеєму Юдейського, з коліна Юди; він був левіт і перебував там зайдою.

⁸ Покинув він місто Вифлеєм Юдейський, щоб перебувати, де доведеться, і, подорожуючи, зайшов на Ефраїм-гору, в господу Міхая.

⁹ І спитав його Міхай: “Звідки йдеш?” А той до нього: “Я - левіт, з Вифлеєму Юдейського; ходжу я, щоб осістись, де доведеться.”

¹⁰ Сказав йому Міхай: “Зостанься у мене та й будь мені за батька й за священика. Даватиму тобі щороку десять срібних шеклів, повну одежу й харчі.”

¹¹ Пристав левіт на те, щоб жити з ним, і став юнак у нього як один з його синів.

¹² Посвятив Міхай левіта, і юнак став у нього за священика й жив у домі Міхая.

¹³ Сказав Міхай: “Тепер я знаю, що Господь буде доброзичливий до мене, бо маю левіта за священика.”

РОЗДІЛ: 18

Того часу не було царя в Ізраїлі, а Данове коліно шукало собі тоді наділу, де могло б осістись, бо йому й доти ще не випало наділу серед колін Ізраїля.

² От і послали сини Дана зо свого роду п'яťох мужів, мужів відважних, з Цори та Ештаолу, щоб обійти й розглянути край. Вони їм наказали: “Ідіть, розглядайте край!” Прибули вони в Ефраїм-гори до господи Міхая й там заночували.

³ А перебуваючи в господі в Міхая, впізнали вони голос молодого левіта, зайшли до нього та й спитали його: “Хто тебе сюди завів? Що ти тут робиш? За чим ти тут?”

⁴ А той відказав їм: так і так, мовляв, обійшовся зі мною Міхай: найняв мене, щоб я був священиком у нього.

⁵ Вони його й просять: “Спитай, будь ласка, у Бога, щоб нам знати, чи пощастить нам у дорозі, що оце верстаємо.”

⁶ Каже до них священик: “Ідіть лишень з миром: дорога, що її верстаєте, Господеві вгодна.”

⁷ То й пішли собі далі п'яťеро мужів та й дійшли до Лаїшу. Там побачили, як люди живуть безпечно в місті, звичаєм сидонським, тихо та спокійно, нічого їм земного не бракує, й були вони в достатках. Від сидоніїв були вони далеко й із Сирією не мали взаємин.

⁸ Якже повернулися вони в Цору й Ештаол до своїх братів, ті їх питають: “Із чим ви приходите?”

⁹ А ті відповіли: “Вставайте, двигнемося на них, бо ми огледіли їх землю: земля справді прегарна! А ви оце сидите безчинно! Не гайтесь довше, хутенько в дорогу, щоб зайняти ту землю!”

¹⁰ Коли прибудете туди, то знайдете людей безпечних, а землю широку та простору: її віддасть Бог вам у руки, місце, де не бракує нічого з усього того, що земля родить.”

¹¹ І рушили звідти, з Цори й Ештаолу, шістсот озброєних людей з роду Дана.

¹² Двигнулися вони й отаборились у Кіріят-Єсарім, у Юдеї. Тим і прозивається те місце по цей день Табір Дана - це той, за Кіріят-Єсарімом.

¹³ І звідти пройшли в Ефраїм-гори й прибули до господи Міхая.

¹⁴ Тоді озвались ті п'яťеро мужів, що ходили в Лаїш на розвідини землі, й сказали

своїм братам: “Чи знаєте, що в цих хатах є ефод і терафи та різьблений і литий бовван? Зміркуйте ж оце, що маєте робити!”

15 І завернувши туди, ввійшли до молодого левіта в хату, тобто в хату до Міхая, та й привітали його.

16 А шістсот чоловік, із синів Дана, у військовій зброї, стояли при вході в ворота.

17 П'ятеро ж мужів, що ходили на розглядини землі, ввійшовши туди, забрали різьбленого боввана, ефод і терафи та й литого боввана й священика. А шістсот людей в повнім бойовім виряді стояли при вході в ворота.

18 І от як ті, що вдерлись у хату Міхая, забрали різьбленого боввана, ефод, терафи й литого боввана, священик спитав їх: “Що то ви робите?”

19 Вони ж йому відказали: “Мовчи, затули рота рукою та йди з нами: будеш нам батьком і священиком. Що бо тобі ліпше: бути священиком у домі одного чоловіка чи бути священиком у цілому коліні й в роді в Ізраїлі?”

20 Зрадів священик і, взявши ефода, терафи та литого боввана, пішов посеред гурту.

21 І повернувшись, пішли вони далі, виправивши дітей, худобу й майно поперед себе.

22 Були вони вже далеко від Міхаєвої хати, коли люди, що жили по сусідніх хатах, зібралися й кинулися навздогінці за синами Дана

23 і стали кричати до них. Ті ж, обернувшись, спитали в Міхая: “Що тобі, що ти з таким гуртом прибув?”

24 А той: “Ви забрали мого бога, Що я собі зробив був, і священика, й пішли геть, нічого не zostавивши мені, та ще й смієте мене питати, що мені?”

25 І відказали йому сини Дана: “Не так то дуже роззявляй на нас свого рота, а то роздратовані люди кинуться на вас, і згинеш, сам ти й ті, що в тебе в хаті.”

26 І пішли собі сини Дана далі. Міхай же, побачивши, що вони дужчі за нього, повернувся та й пішов назад додому.

27 Забравши таким робом те, що зробив був собі Міхай, разом із священиком, що був при ньому, двигнулися вони на Лаїш, на людей тихих та спокійних, і побили їх лезом меча, місто ж вогнем спалили.

28 Ніхто не допоміг їм, бо місто було далеко від Сидону, й не мали вони ні з ким ніяких взаємин. Було воно в долині, що тягнулася до Бет-Рехову. Потім відбудували вони місто й осілись у ньому,

29 і назвали його “Дан”, за іменем предка свого Дана, що був народився в Ізраїля; спершу ж те місто звалось Лаїш.

30 І поставили сини Дана в себе того різьбленого боввана, священиками ж у коліні Дана був Йонатан, син Гершома, сина Мойсея, сам він і сини його, аж по день поневолення краю.

31 Отак поставили вони собі боввана, що зробив був Міхай, увесь той час, як Божий Дім стояв у Шіло.

РОЗДІЛ: 19

Того часу, як не було в Ізраїлі царя, був один левіт, що жив глибоко в Ефраїм-горах; він узяв собі за наложницю одну жінку з Вифлеєму в Юдеї.

2 Його наложниця розсердилась на нього та й утекла від нього в дім батька свого в Вифлеємі в Юдеї, і пробула там чотири місяці.

3 Тоді чоловік її пустивсь у дорогу за нею, щоб вибачитись перед нею й узяти назад

до себе. А був при ньому його наймит та пара ослів. Ввела вона його в дім батька свого; батько ж молодиці, побачивши його, радо вийшов йому назустріч.

⁴ І затримав його у себе тесть, батько молодиці, й пробув він три дні в нього. Там їли вони, пили й спали.

⁵ Четвертого ж дня встали вони вдосвіта, й зять заходився збиратися в дорогу, та батько молодиці сказав до нього: “Підкріпись перш шматком хліба, й тоді собі підете.”

⁶ От вони обоє zostалися і їли та пили вкупі. Батько молодиці сказав до чоловіка: “Лишися ще раз на ніч та повеселися.”

⁷ Чоловік же підвівсь, щоб іти в дорогу, але тесть присилював його так, що він ще раз переночував там.

⁸ Коли ж він устав п'ятого дня вранці, щоб іти в дорогу, сказав батько молодиці: “Підкріпись!” І так загаялись, покіль день схилився. І їли собі знов обидва.

⁹ Тоді чоловік устав у дорогу, сам він і його наложниия й наймит, тесть же, батько молодиці, сказав до нього: “Дивись, як день уже хилиться до вечора, ночуй тут, глянь бо - смеркає. Ночуй тут та повеселися, а взавтра рано встанете й підете в дорогу додому.”

¹⁰ Чоловік же не схотів уже ночувати, вирушив у дорогу й прибув навпроти Євусу тобто Єрусалиму, з парою навантажених ослів і наложницею.

¹¹ Як же були вони під Євусом, і день вельми вже був схилився, каже наймит своєму панові: “Завернімо лишень у це євусійське місто й переночуємо в ньому.”

¹² Але пан його мовив до нього: “Не завернемо в місто чужинців, що не з синів Ізраїля. Підемо далі до Гівеа.”

¹³ І сказав він наймитові своєму: “Ходи лишень та дійдемо до якогось із міст, і переночуємо в Гівеа або в Рамі.”

¹⁴ І попростували вони далі; поблизу Гівеа Веніямина зайшло на їхніх очах сонце.

¹⁵ І завернули вони туди, щоб у Гівеа переночувати. Ввійшов левіт та й сів на майдані в місті, бо ніхто не прийняв їх до себе на ночівлю.

¹⁶ Але саме тоді переходив один старенький чоловік що повертався ввечері з роботи а полі. Родом він був з Ефраїмських гір, але жив у Гівеа, хоч тамтешні люди й були веніяминяни.

¹⁷ Споглянувши, побачив старенький того подорожнього на майдані в місті та й спитав: “Куди йдеш і звідкіля ти?”

¹⁸ Цей відказав: “Ми йдемо з Вифлеєму Юдейського в саму середину Ефраїмських гір; я родом звідти; ходив я у Вифлеєм Юдейський, і повертаюсь тепер додому, та ніхто не хоче прийняти нас у свою господу,

¹⁹ дарма, що в мене є й солома й ослама паша, є й хліб, є й вино для мене й для твоєї слугині й для наймита, що при твоїх слугах; нічого не бракує.”

²⁰ Старий чоловік сказав: “Не журись! Чого б тобі тільки треба, здайся на мене, тільки не ночуй надворі.”

²¹ І увів він їх до себе в хату й дав ослама їсти; і обмивши собі ноги, їли вони і пили.

²² Тим часом, коли вони гарно веселились, обступили горожани, нікчемні людці, хату й, гримаючи в двері, заходилися вигукувати до старенького господаря хати: “Виведи чоловіка, що зайшов до тебе в хату, бо ми хочемо його спізнати!”

²³ Вийшов до них чоловік, господар хати, та й сказав до них: “Ні, браття! Не чиніть, я прошу вас, лиха! Коли цей чоловік зайшов до мене в господу, не чиніть такої нечести!

²⁴ Ось у мене дочка-дівиця, а в нього наложниця; виведу їх вам: знущайтесь над ними та робіть, що вам доподобі; над цим же чоловіком не чиніть такої нечести.”

- ²⁵ Та ті людиці, однак, не хотіли його слухати. Тоді взяв чоловік свою наложницю й вивів її до них за двері, й вони злягалися з нею, а, зловживши нею цілу ніч до ранку, покинули її, як зоря зачервонілась.
- ²⁶ Коли ж розвиднілось, повернулась молодиця та й повалилась перед дверима того чоловіка, де був її пан, і лежала там, покіль настав день.
- ²⁷ Устав уранці її пан, відчинив двері й вийшов, щоб іти своєю дорогою, аж наложниця його лежить перед дверима хати, розкинувши руки на дорозі.
- ²⁸ Сказав він до неї: “Вставай, підемо!” А вона ні слова. Тоді він узяв її, поклав на осла й рушив назад додому.
- ²⁹ Повернувшись додому, вхопив ножа, взяв наложницю, розшматував її на дванадцять куснів і розіслав їх по всій землі Ізраїльській.
- ³⁰ І кожен, хто те бачив, говорив уголос: “Такого не бувало й не видано з того часу, як Ізраїль вийшов з Єгипту, по цей день! Тож подумайте про це, порадьте, скажіть, що чинити!”

РОЗДІЛ: 20

- І** двинулися всі сини Ізраїля й зібралась уся громада, як один чоловік, від Дана аж до Версавії, і Гілеад-землі, перед Господом у Міцпі.
- ² І голови всього народу, усіх колін Ізраїля, з'явилися на зборах Божого народу: чотириста тисяч чоловік піхотинців, озброєних мечами.
- ³ Сини Веніямина довідалися, що сини Ізраїля пішли у Міцпу. Сини Ізраїля ж говорили: “Скажіть, як сталося те ганебне діло?”
- ⁴ І відповів левіт, чоловік замученої молодиці: “Прибув я в Гівеа Веніямина з моєю наложницею, щоб там переночувати;
- ⁵ та горожани Гівеа піднялись проти мене й обступили вночі хату, де я перебував; мене мали на думці вбити, а наложницю мою насилували так, що вона й умерла.
- ⁶ Тоді я взяв мою наложницю, порубав її на шматки та й Розіслав по всіх округах ізраїльського спадкоємства; бо вони вчинили ганебне та соромне діло в Ізраїлі.
- ⁷ Ось усі ви, сини Ізраїля, тут; тож розберіть цю справу й порадьте, що чинити.”
- ⁸ Піднявся увесь народ, як один муж, і заявив: “Ніхто з нас не піде додому, ніхто не повернеться до хати!
- ⁹ От що зробимо з Гівеа: підемо проти неї по жеребку.
- ¹⁰ Візьмемо з усіх колін Ізраїля по десятку чоловік з кожної тисячі, по тисячі з кожної десятки тисяч, і нехай вони подбають про харчі для людей, щоб ці пішли на Гівеа Веніямина та зробили з нею відповідно до ганьби, що вона вчинила в Ізраїлі.”
- ¹¹ От і зібрались мужі Ізраїля проти міста, як один муж, одностайно.
- ¹² І порозсилали коліна Ізраїля посланців по всьому коліну Веніямина сказати: “Що то за злочин між вами стався?
- ¹³ Зараз же мусите видати нам тих нікчемних людей з Гівеа, а ми скараємо їх на горло й викорінимо ганьбу з Ізраїля.” Та веніяминяни не хотіли вволити волю братів своїх, синів Ізраїля.
- ¹⁴ Ба більше, вони позбиралися з інших міст у Гівеа, щоб виступити на війну з синами Ізраїля.
- ¹⁵ І налічено того дня синів Веніямина з різних їхніх міст двадцять шість тисяч озброєних, oprіч мешканців міста Гівеа, яких налічено сімсот добірних чоловік.

- 16 Між усіма тими людьми було сімсот добірних ліваків; кожен з них був здатний влучити камінцем із праці у волос, не схибивши.
- 17 Синів Ізраїля, без веніяминян, налічено чотириста тисяч чоловік, озброєних мечами, всі завзяті вояки.
- 18 Рушили сини Ізраїля й пішли в Бетел питати Бога й казали: "Хто з нас має виступити першим у бій із синами Веніямина?" Господь відказав: "Юда буде перший!"
- 19 Двигнулися сини Ізраїля вранці й отаборились під Гівеа;
- 20 потім сини Ізраїля виступили до бою проти веніяминян, ставши навпроти них лавою коло Гівеа.
- 21 Виступили сини Веніямина з Гівеа та й поклали того дня двадцять дві тисячі ізраїльтян трупом.
- 22 Але народ, мужі ізраїльські, наповнилися знову духом та й вишикувались до бою на тім самім місці, що першого дня,
- 23 бо коли вони пішли були й стали плакати перед Господом у Бетелі до вечора й питали в Господа: "Чи виступати нам знову на синів Веніямина, нашого брата?" - Господь відказав: "Виступайте проти нього!"
- 24 І вдарили сини Ізраїля другого дня на синів Веніямина.
- 25 Але й другого дня вийшли веніяминяни проти них з Гівеа та й знов поклали трупом вісімнадцять тисяч синів Ізраїля, вояків, озброєних шаблями.
- 26 Тоді сини Ізраїля всім військом знялися й пішли в Бетел, і сиділи там, плачучи перед Господом, і постили того дня до самого вечора, й приносили Господеві всепалення та мирні жертви.
- 27 І питали сини Ізраїля в Господа - бо там того часу був ковчег Божого свідцтва,
- 28 й Пінхас, син Єлеазара, сина Арона, служив того часу перед ним і питався: "Чи наступати нам знову боєм на синів Веніямина, нашого брата, чи залишити?" І відказав Господь: "Наступайте, бо завтра я дам їх у ваші руки!"
- 29 Тоді Ізраїль поставив засідку навколо Гівеа.
- 30 Третього дня вийшли сини Ізраїля проти синів Веніямина й вишикувались лавами до бою при Гівеа, як і за перших разів.
- 31 Сини Веніямина вирушили проти війська й віддалились від міста й заходились, як перші рази, класти декого трупом на шляхах, з яких один веде в Бетел, а другий на Гівеа, і вбили до тридцять мужів ізраїльських.
- 32 Сини Веніямина думали собі: вони, мовляв, полягли перед нами, як і першим разом. А сини Ізраїля умовились: "Утікаймо, щоб відтягнути їх від міста на биті шляхи."
- 33 Схопились тоді мужі Ізраїля зо свого місця та й стали лавами під Ваал-Тамаром, а засідка Ізраїля вийшла зо свого сховку на захід від Гівеа.
- 34 І наступило тоді на Гівеа десять тисяч добірного війська з усього Ізраїля, й зчинився запеклий бій. Та веніяминянам і на думку не спало, що на них насувається лихо.
- 35 І розбив Господь Веніямина перед Ізраїлем, і поклали сини Ізраїля того дня трупом двадцять п'ять тисяч і сто чоловік веніяминян, озброєних мечами.
- 36 Нарешті сини Веніямина збагнули, що їх розгромлено. Мужі ізраїльські відступили перед Веніямином, бо звірились на засідку, що її поставили коло Гівеа.
- 37 Кинулась та засідка раптом на Гівеа й, двигнувшись наперед, вибила лезом меча все місто.

- ³⁸ Між мужами ізраїльськими та тими, що сиділи в засідці, було умовлено, що дадуть знак: пустять угору великий дим над містом.
- ³⁹ І от, коли мужі ізраїльські обернулись у бою, немов до втечі, веніяминяни заходилися класти їх трупом, поклавши щось із тридцять чоловік та думавши собі: розбили ми їх, мовляв, цілком, як у першому бою.
- ⁴⁰ Аж тут почав здійматися знак над містом, отой стовп диму, і, як озирнулись веніяминяни позад себе, то все місто полум'яніло під саме небо.
- ⁴¹ Обернулись тоді мужі ізраїльські, а веніяминяни настрахались, бо зрозуміли, що над ними зависла погибель,
- ⁴² тож подались від мужів ізраїльських шляхом на пустиню. Але військо натискало на них, та й ті, що вискочили з міста, нищили їх зосередженим наступом.
- ⁴³ І обступили вони Веніямина й гнали його безупину, й били аж до місця, що проти Гівеа, на схід сонця.
- ⁴⁴ Полягло тоді в Веніямина вісімнадцять тисяч чоловік, а все ж то були відважні вояки.
- ⁴⁵ Решта веніяминян пішла врозтіч у пустиню, на Ріммон-скелю, але ізраїльтяни на шляхах вистинали ще з п'ять тисяч чоловік і гналися за ними аж до Гідеону, вбивши з тих дві тисячі чоловік.
- ⁴⁶ Усіх же веніяминян, що того дня загинули, було двадцять п'ять тисяч чоловік, озброєних мечами, й усі були вони хоробрі вояки.
- ⁴⁷ У пустиню ж завернуло й втекло на Ріммон-скелю шістсот чоловік, і сиділи вони чотири місяці на Ріммон-скелі.
- ⁴⁸ Мужі ж ізраїльські обернулись назад проти синів Веніямина й вистинали лезом меча все місто, і людину, й скотину, й усе, що їм попалося; та й міста, що їм зустрілись, пустили вони з димом.

РОЗДІЛ: 21

- І** заприсягли були сини Ізраїля Міцпі: “Ніхто з нас не віддасть дочки за веніяминянина.”
- ² Пішов народ у Бетел, і сиділи вони там аж до вечора перед Богом і зняли великий лемент та стали плакати вголос,
- ³ кажучи: “Чому, Господи, Боже Ізраїля, так в Ізраїлі сталось, що нині не стало одного коліна в Ізраїлі?”
- ⁴ Другого дня встав народ уранці, й спорудили вони там жертовник і принесли всепалення та мирні жертви.
- ⁵ І питали сина Ізраїля: “Хто з усіх колін Ізраїля не прибув на збори Господні?” Бо присягнуто було великою присягою: хто, мовляв, не прийде в Міцпу перед Господа, того скарати смертю.
- ⁶ Жаль стало синам Ізраїля братів своїх веніяминян, і говорили вони: “Винищено нині одне коліно з Ізраїля.
- ⁷ Що нам робити з тими, що zostались? Де взяти їм жінок? Таж ми заклились Господом, що не віддаватимемо за них наших дочок?”
- ⁸ І спитали: “Чи нема часом кого з колін Ізраїля, що не прийшов був перед Господа в Міцпу?” І виявилось, що ніхто з Явеш-Гілеаду не прибув на збори в табір.
- ⁹ І справді, як було зроблено перегляд народу, не знайшлось між ним ні одного з

мешканців Явеш-Гілеаду.

10 Тоді громада послала туди дванадцять тисяч найхоробріших мужів і наказала їм: "Ідіть та й повбивайте мешканців Явеш-Гілеаду мечем, разом із жінками й дітьми.

11 Але ось як маєте робити: кожного мужчину й кожную жінку, що взнала чоловіка, ви виб'єте впень; дівиць же залишите живими." Так і вчинили.

12 І знайшли між мешканцями Явеш-Гілеаду чотириста молодих дівчат-дівиць, що не знали чоловічого ложа, й привели їх у табір у Шіло, що в Ханаан-землі.

13 Тоді громада послала посланців, щоб перемовитися з веніяминянами, які були на Ріммон-скелі, та об'явити їм мир.

14 Повернулись тоді веніяминяни, й передано їм дівчата, що залишилися живими з жінок Явеш-Гілеаду. Але й так їх не вистачило для всіх.

15 І жалкував народ над Веніямином, що Господь учинив таку втрату в Ізраїлі.

16 Старші в громаді й сказали: "Що нам зробити з тими, що залишились, де взяти для них жінок?" Бо й жіноцтво було винищене у Веніямина.

17 І говорили: "Як зберегти те, що залилось від Веніямина, щоб не перевелось одне коліно в Ізраїлі?

18 Тільки ж не можна нам дочок наших віддавати за них, бо сини Ізраїля поклялись, ось як: Проклят, хто віддасть за Веніямина дочку!"

19 Та потім сказали собі: щороку, мовляв, буває свято Господнє в Шіло, що лежить на північ від Бетелу, на схід від шляху, що йде вгору від Бетелу до Сихему й на південь від Левони.

20 Отож дали вони синам Веніямина таку раду: "Ідіть, засядьтеся в виноградниках та й ждiть,"

21 І як побачите, що дочки Шіло вийдуть на танок і хороводи, вискочіть з виноградників, і кожен з вас нехай викраде собі шілоську дівчину за жінку, та й ідіть додому в землю Веніямина.

22 Якже прийдуть батьки їхні чи брати скажитись перед нами, ми відкажемо їм: "Простіть їм на наш рахунок: бо й ми не могли взяти для кожного з них жінки на війні, та й ви не дали їх їм (добровільно); бо тоді були б ви винні."

23 Так і зробили сини Веніямина: здобули собі, скільки їм було треба жінок між танцюючими, що їх схопили, та й пішли собі назад у своє спадкоємство, відбудували міста й осілись у них.

24 І розійшлись тоді сини Ізраїля звідтіл кожний у своє коліно та до свого роду; кожен повернувся до свого наділу.

25 Того часу не було царя в Ізраїлі; кожен робив, що йому було до вподоби.

For other languages please go to www.wordproject.org